

de separeerbuggy

Vastbinden en regels. De titel is een pleonasme, en ik zal uitleggen waarom. Fabrikanten en winkels die buggy's verkopen, geven (bijna) nooit voorlichting over waar een buggy voor bedoeld is en waarvoor niet. Voor het fixeren (vastbinden) en isoleren van psychiatrische patiënten, zijn regels en het moet elke keer verantwoord worden naar buiten toe. Voor het vastbinden van peuters is geen wet, noch hoeven ouders zich te verdedigen, hooguit tegen familie, kennissen en omstanders die commentaar leveren.

In de psychiatrie gebeurt het nog om de patiënt tegen zichzelf te beschermen, als het goed is. Bij kleine kinderen is het vaak zonder nobeler doel dan dat het minder gedoe is zo, minder hoeven opletten. De ouder heeft geen zin om achter een kind aan te zitten. Waarom schaffen die ouders niet meteen een buggy met afstandsbediening aan? Kunnen ze dat kind ergens parkeren, terwijl zij winkelen. Er moet dan wel een goed slot op het ding, wegens het risico op diefstal.

Als de ouders klaar zijn, kunnen ze de buggy de goeie kant uitsturen. Op het strand kan het kind rondrijden, bestuurd door de ouders die liggen te zonnen. Ziet het kind ook nog eens wat. Dan moet wel de mond worden afgeplakt, anders schreeuwt en huilt het teveel. Het liefst heeft de buggy ook een ligstand, dat hoef je het kind 's avonds niet in bed te leggen en klopt het niet midden in de nacht aan bij je slaapkamerdeur.

Welke leeftijd? Tot op steeds hogere leeftijd komen kinderen in aanmerking voor een buggy. Zelfs kinderen van vier of vijf jaar die vastgesnoerd zijn. Ze zitten vaak met de knieën opgetrokken. Als ze hun voeten op de grond zetten en voorover buigen, zouden ze de buggy kunnen laten kantelen en met het ding en al op de rug weglopen.

Waarom mogen deze kinderen niet lopen? En welk effect heeft het op een kind om onnodig en onvrijwillig vast te zitten in een buggy. Op hun ontwikkeling, op hun welbevinden?

Is dit wel zo gewoon? Een kind wordt soms al in de buggy het huis uit gereden, achteloos, alsof het een vrachtje is. Allang nadat het heeft leren lopen. Ik krijg dan de indruk dat het kind bij voorbaat al niet eruit komt.

Vaak geeft een kind aan. 'Lopen, lopen!' En mag dat niet. De meeste kinderen hebben van zichzelf een blind vertrouwen in hun ouders. Het snapt niet waarom het in een wagentje wordt gezet, waar vanuit het mama of papa moeilijk of niet kan zien omdat het met de rug naar de ouder toe zit.

Toch accepteert het kind het tot op zekere hoogte. Het zal wel zo horen.

Emotionele verwaarlozing: Peuters betrekken vaak hun ouders in hun ontdekkingen, willen dat delen. 'Kijk een mooie bloem'. Of probeert iets anders aan te geven. Als de ouder daar niet op reageert, of alleen met een "Ssst", kunnen we het ergste verwachten. Dat de ouder geen oog heeft voor de werkelijkheid van een kind, misschien de kinderlijke natuur zelfs minacht. Dat hij of zij het liefst zo min mogelijk met eigen kind bezig is.

Er zijn ook kinderen die vanuit de wagen wel een prettig contact hebben met mama of papa, dat hun ontdekkingen worden beantwoord. Toch schijnt er een verband te zijn tussen de buggy en kind over het hoofd zien. Komt dat door de constructie van de buggy, of is het in een buggy zetten gauw een teken van minder betrokkenheid?

Vaak hangt een kind er maar een beetje bij. Als er meer kinderen zijn en er zit een daarvan in een buggy, krijgt die bijna altijd het minste aandacht. Een loslopend kind kan ook zelf toenadering zoeken, huppelt bijvoorbeeld vrolijk om mama en papa heen.

Hoe lang een kind het uithoudt in een buggy: Het uithoudingsvermogen van een kind is niet onbeperkt. Het gaat zich onbehaaglijk voelen.

Sommige kinderen moeten een uur of nog langer in een zittende houding blijven. Thuis kan het nog zijn gang gaan, hier kan het alleen wat voor zich uit kijken. Proberen aandacht te trekken heeft niet altijd zin. Het begint doorgaans met gewoon huilen of roepen. Een peuter kan meestal goed aangeven dat het zich niet gelukkig voelt, maar de ouder houdt zich doof, op die manier escaleert het. Het kind gaat steeds harder zijn best doen en raakt steeds over de toeren. De inzet wordt opgevoerd tot een gekrijs. Het kind spartelt in dit stadium

waarschijnlijk, gooit zich als een waanzinnige naar voren en achter. En voorbijganger denkt mogelijk: wat een klein monster. Ze beseffen niet dat de omgeving/opvoeding een klein monster heeft gemaakt. Als het kind dan stil is, misschien in slaap is gevallen, is dat waarschijnlijk door uitputting. Wie weet is het stressniveau nog wel net zo hoog als daarvoor. En de ouder is allang blij dat het lawaai is opgehouden, gaat niet in op de reden dat het kind uit z'n dak ging. Wilde die ouder wel een echt kind, of had die liever een levensechte pop gehad?

Wat er door een kind heen gaat. Niet iedere ouder achter een buggy laat het zover komen. Sommige gaan op de pogingen tot contact in. Het is echter maar de vraag op welke manier. Ik heb gezien hoe een kind zoet gehouden wordt. "Je mag straks lopen". Wat is straks? Het kind lijkt ook door te hebben dat de ouder onbetrouwbaar is, want het blijft tekeergaan en roepen. En toch wordt het in de buggy naar de auto gereden, een minuut lopen. Dat zo'n kind niet eens dat kleine stukje mag wandelen! Nog een reden dat kinderen zoveel in een buggy zitten is een gebrek aan inlevingsvermogen. Hoe zou u zich voelen als u vastgebonden zat en er niets aan kon doen? Pogingen om aandacht te trekken worden genegeerd. Niemand trekt zich iets aan van wat er door je heen gaat. Het moet pijnlijk zijn als mensen die je het meest nodig hebt, je dit aandoen. Als je eerlijk bent en het je voorstelt, zul je haast wel tot de conclusie moeten komen: langdurig en vaak tegen je wil vastzitten, is een lichamelijke en geestelijke kwelling. Helaas is er nog weinig onderzoek naar het psychische effect van totale machteloosheid.

Het grotere verband. Veel mensen zullen vinden dat ik makkelijk praten heb. Ik heb immers geen kinderen. En wat ik zie zijn toch maar momentopnames! Dat mag dan wel zo zijn, maar ik heb zoveel fout zien gaan dat ik verbanden kan leggen. Wie beweert dat ouders nog altijd het beste weten wat hun kind nodig heeft, is een politiek correcte kwezel. Buggy's belemmeren een kind onnodig. Het kind, ook al is het bedaard, heeft vaak een matte, vreugdeloze blik, vooral als een ouder het links laat liggen. Buggy's zorgen regelmatig voor frustratie, stress en angst. Baby's kunnen nog niet lopen, maar dat wandelwagens ook voor de kleinsten schadelijk kunnen zijn, blijkt uit het volgende bericht:

Kinderwagen veroorzaakt stress bij baby's

Kinderwagens waarbij baby's niet naar hun moeder kunnen kijken, verstoren de ontwikkeling. Kinderen die hun moeder niet kunnen zien, proberen vaker onsuccesvol hun aandacht te trekken. Ze hebben hierdoor meer stress en kunnen zelfs een trauma oplopen. Dit blijkt uit een recent Brits onderzoek.

Het onderzoek observeerde 2722 Britse ouders. De meerderheid van de Britse ouders heeft een buggy waarbij de baby met zijn rug naar de ouders zit en dus op de 'wereld' kijkt. De gemiddelde Britse baby spendeert gemiddeld 2 uur per dag in een buggy tot hij 3 jaar is. Kinderen die met hun gezicht naar moeder gericht zitten, lachen meer, luisteren meer naar de moeder en slapen sneller. De onderzoekers zeggen dat de interactie tussen kind en ouders cruciaal is op een leeftijd waarbij de hersenverbindingen zich snel vermenigvuldigen.

Door: Redactie

Bron: hln.be - 21-11-2008

Erbij betrokken: Kinderen bloeien op als ze bij het gebeuren betrokken worden. Een peuter voelt zich nuttig en 'groot' als het kleine taakjes krijgt, als een pak melk in de boodschappenwagen leggen. Op die manier leert het verbanden leggen, hoe het werkt in het huishouden en waarom er boodschappen gedaan moeten worden. Ook is het goed voor de conditie, zelfstandigheid en eigenwaarde om actief te zijn in plaats van enkel toeschouwer. Ook vinden ze het heerlijk om samen met mama of papa te knuffelen, babbelen en te lachen. Dat laatste geldt ook voor jonge baby's.

Teveel het kind zijn zin geven, baadt ook niet. Er zullen natuurlijk genoeg ouders zijn die roepen: maar een kind moet toch leren omgaan met grenzen, leren dat niet alles om hem draait? In zekere zin is dat ook zo. Als je een kind gaat laten bepalen wat en wanneer er gegeten wordt, het zelf mag uitmaken hoeveel TV het kijkt en onbepaald mag snoepen, het kind een grote bek mag geven, ouders als personeel gebruikt enz (het rijtje is natuurlijk nog lang niet af)

is de kans groot dat het kind denkt dat alles kan en dat het zichzelf moet opvoeden. De ouders leren immers niet tot hoever het mag gaan. Positieve aandacht, bewegingsvrijheid, veiligheid en begrepen worden zijn echter natuurlijke behoeften. Als daar te weinig op ingegaan wordt, leeft een kind niet maar overleeft. Met veiligheid bedoel ik niet hoe klein objectief de kans is dat het kind iets overkomt, maar dat de omgeving het kind zich veilig en geborgen laat voelen.

Peuterpubertijd.

Natuurlijk kan een peuter ook gewoon driftig zijn. De welbekende scène van een peuter die op de grond ligt te spartelen en brullen, zie ik echter relatief weinig. Ik weet ook wel dat proberen te praten met dit kind meestal als olie op vuur werkt, je het beter even uit kan laten razen. Het verschil met een kind in een buggy is: een kind dat los is kan zelf toenadering zoeken als het weer bij zijn positieven is. Er samen over praten als het kind bedaard is, werkt dan meestal goed.

Bescherming.

Ouders beschermen hun kinderen vaak op allerlei mogelijke manieren. Ze voorkomen dat een kind de weg op rent, door het in de buggy te zetten. Als een kind netjes meeloopt, hoef je echter alleen maar voor de zekerheid het handje vast te houden. Voor weglopertjes zijn er looptuigjes. Het ziet er misschien maf uit, zelfs cru, (je kind uitlaten) maar het belemmert het contact veel minder dan een buggy.

Soms zit er een regenkap/zeil over een buggy, ook als het nauwelijks regent. Zo'n kap isoleert het kind nog meer, omdat stemmen slechts gedempt doorkomen en je als ouder ook niet even een aai over de bol van het kind kan geven. Hoe zou u zich voelen als iemand een plastic zak over u heen trekt?

Wanneer beschermen we een kind tegen willekeur? Wanneer worden buggy's iets waar het kind op terug kan vallen als het moe is van het lopen of helemaal de conditie nog niet heeft? In plaats van als dwangmiddel?

Tot slot.

Ik heb alle redenen om ervan uit te gaan, dat de gelukkigste kinderen, opvoeders hebben die zich in hen verplaatsen. Hun best doen het kind te begrijpen als het iets dwars zit, in plaats van stellen dat er niets aan de hand is. Die de behoeften respecteren, maar ook grenzen stellen als dit in het belang van het kind is. De baby- en peuterperiode is grillig, voor de ouders, maar zeker ook voor het kind.

Sarah Morton, auteur van *Afwijkend en toch zo gewoon* en *Collision. De catastrofe*.

PS: Als iemand een ouder kent, die ook te makkelijk een buggy gebruikt, kan ik dringend aanraden haar of hem dit artikel te tonen! Sowieso is het een goed idee dit aan zoveel mogelijk mensen te laten zien.